

A bíróság a Guzorán István ügyvezető által képviselt **Wellnet Kft.** (2890 Tata, külterület, hrsz. 0149/5.) felperesnek,

a Dr. Hargitai Árpád Bírósági Képviseleti Iroda vezetője által képviselt **Gazdasági Versenyhivatal** (1054 Budapest, Alkotmány u. 5.) alperes ellen,

versenyügyben hozott (Hiv. szám: **Vj/23-33/2013**), közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított perében tárgyaláson, az alulírott napon meghozta az alábbi

Í T É L E T E T:

A bíróság a felperes keresetét **elutasítja.**

Kötelezi a bíróság a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek **20.000,-Ft (húszezer)** forint perköltséget.

Kötelezi a bíróság a felperest, hogy a tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt **30.000,-Ft (harmincezer)** forint kereseti illeték összegét - az illetékügyi hatóság külön felhívására - a Magyar Állam javára fizesse meg.

Az ítélet ellen fellebbezésnek van helye, amelyet a kézbesítéstől számított 15 napon belül kell írásban, 3 példányban benyújtani a jelen bíróságnál, de a Fővárosi Törvényszékhez címezve.

I N D O K O L Á S

Az irányadó tényállás szerint az alperes versenyfelügyeleti eljárás keretében a felperes termékei közül a Magnavital Készülékcsalád népszerűsítése, értékesítése során közzétett, a termékek jellemzőivel, hatásaival és kedvezményes árával kapcsolatos kommunikációt vizsgálta. Az alperes a felperes által 2010. augusztus 1-től 2013. február 22-ig közzétett kommunikációt vizsgálta és a vizsgálat alapján arra a megállapításra jutott, hogy a felperes tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatot tanúsított, amikor a Magnavital Készülékcsalád termékeivel kapcsolatban jogilag valótlanul minősülő állításokat alkalmazott annak a) gyógyító hatására, b) egészségre gyakorolt hatására, valamint c) adott célra való alkalmasságára, a használatától várható eredményekre, előnyökre (sportteljesítmény fokozására), továbbá d) kedvezményes árára vonatkozóan. Az alperes megállapítása szerint ezzel a felperes megsértette a fogyasztókkal szembeni tisztességtelen kereskedelmi gyakorlat tilalmáról szóló 2008. évi XLVII. törvény (a továbbiakban: Fttv.) 3. § (1) bekezdését azáltal, hogy a felperes kommunikációja megvalósította az Fttv. mellékletének 17. pontjában, illetve az Fttv. 6. § (1) bekezdésének bg), bj) és c) pontjában foglalt tényállást.

Az alperes a feltárt tényállás alapján a Vj/23-33/2013. számú határozatában megállapította, hogy a felperes a hivatkozott időszakban a fogyasztók megtévesztésére alkalmas kereskedelmi gyakorlatot

tanúsított, amikor egyes kereskedelmi kommunikációiban a Magnavital termékcsaláddal kapcsolatban valótlan állításokat alkalmazott annak gyógyító, egészségre gyakorolt hatásaira, illetve adott célra való alkalmasságára, a használatától várható eredményekre, előnyeire, továbbá a készülékek árára illetve díjára, az ár illetve a díj megállapításának módjára, különleges árkedvezmény vagy árelőny meglétére vonatkozóan. Mindezek alapján az alperes 3.000.000,-Ft bírság megfizetésére kötelezte a felperest, amely összeget 6 havi részletekben, 500.000,-Ft/hó teljesítésével kellett a felperesnek megfizetnie.

A határozat - perben releváns indokai körében – az alperes a bírság kiszabását a tisztességtelen piaci magatartás és versenykorlátozás tilalmáról szóló 1996. évi LVII. törvény (a továbbiakban: Tpv.) 78. § (1) bekezdésével indokolta, és a bírság összegét a Tpv. 78. § (3) bekezdése, valamint a 1/2007. számú alperesi versenytanácsi gyakorlatot rögzítő közleményben foglaltak alapján határozta meg.

A jogsértő tájékoztatásokkal kapcsolatosan felmerült felperesi költségeket 2.113.960,-Ft-ban állapította meg, a honlap, akciós szórólap valamint katalógus költség összegeinek alapján. Emellett a saját honlap költségeit valamint a személyes információ átadás költségeit külön nem vette figyelembe.

A bírság kiszabása során öt súlyosító körülményt vett figyelembe az alperes, ezekből kettő kiemelt súlyosító tényező volt: a készülékek az egészség megőrzésével, helyreállításával kapcsolatos, bizalmi jellegű termékek; valamint a jogsértő magatartással megcélzott fogyasztói kör részben fokozottan kiszolgáltató. A kettő jelentős súlyosító tényező a következő volt: a jogsértő kommunikációt a felperes huzamosabb időszakon keresztül folytatta és a kommunikációk nagyszámú fogyasztót értek el; a felperes magatartása felrőható volt. Végül súlyosító körülményként tekintette, hogy a felperes teljes kereskedelmi gyakorlata a jogsértő kommunikációra épült. Enyhítő körülményként értékelte viszont, hogy a felperes az eljárás elindítását követően a kifogásolt reklámanyagokat törölte a weboldaláról.

A határozat indokolásában az alperes kitért arra is, hogy a felperes részletfizetési kérelmét részben megalapozottnak találta, mivel a felperes által csatolt bizonyítékok alátámasztották, hogy a bírság egyösszegű megfizetése számára aránytalan nehézséget jelentene. Kiemelte ugyanakkor, hogy a kérelemben foglaltak szerinti havi 50.000,-Ft-os részletekben történő megfizetés engedélyezése különösen hosszú, 60 havi részletfizetést eredményezne, így e tekintetben nem látta alaposnak a kérelmet. Ez utóbbi döntését azzal indokolta, hogy a felperes pénzügyi helyzetének jövőbeli várható alakulására vonatkozóan nem bocsátott kellő információt a rendelkezésére.

Ezt követően a felperes keresetet terjesztett elő az alperes határozatával szemben, a keresetlevelében az egészségre gyakorolt hatásra vonatkozóan kiemelte, hogy milyen szakmai munkák felhasználásával kommunikálta a termékeket, továbbá a vásárlók személyes tapasztalatára épített. Elismerte: lehetséges, hogy jogilag nem voltak minden esetben helytállóak az állítások. Rögzítette, hogy nem volt szándéka a fogyasztók megtévesztése, hiszen hosszú évek óta regisztrált partnerei és az értékesítés is a zárt fogyasztói közösségben folyt. A kedvezményes árra vonatkozóan pedig előadta, hogy elsősorban nem magát a terméket akciózta, hanem az összeállított csomagokat, amelyeknek része volt a termék. A keresetlevelének c. és d. pontjában a bírság összegét, valamint a részletfizetés körében hozott döntést támadta. Kiemelte, hogy az eladott termékekben igen magas a személyes eladás költsége, amelyet nem vett figyelembe az alperes. Előadta továbbá, hogy a termékek forgalmazását leállította, amely tovább csökkentette a folyamatosan csökkenő árbevételét. A kiszabott bírság havi megfizetése pedig a felperesi társaságot a csődhelyzetbe hozta, ami álláspontja szerint nincs arányban az eljárásban érintett magatartás súlyával. Tévesnek nevezte azt a megállapítást is, hogy nem indokolt a bírság kisebb törlesztőrészlete. A per tárgyalásán annyiban módosította a keresetét a felperes, hogy a jogsértő magatartást nem vitatta, előadta, hogy a keresetlevelével is már erre vonatkozott. Kizárólag a kiszabott bírság összegét, valamint a törlesztőrészletek nagyságának meghatározását tartotta jogsértőnek.

A bírság mértéke tekintetében elmondta, hogy álláspontja szerint a jogsértés nem olyan mértékű, amely ilyen összegű bírság kiszabását indokolta volna, figyelemmel arra is, hogy zárt közösségben folytatta a felperes a kommunikációját és az értékesítését. Mindez 20 éves vásárlói kapcsolatokat jelent és a felperesnek nem volt szándéka a vásárlók megtévesztése. Rögzítette, hogy 2012-ben a társaság adózás utáni eredménye kb. 2.200.000,-Ft volt, amelyhez képest a 3.000.000,-Ft-os bírság aránytalan. Kiemelte, hogy az alperes határozata nyomán leállította a termékek forgalmazását, mert önmagában a határozat bizalmatlanságot kellett a termékek iránt és felvetette, hogy más termékek forgalmazása kapcsán is elfordulhatnak a vásárlói. Mivel két internetes újságba is bekerült az

alperes döntése, ez olyan bizalomvesztést is okozhat, amely további árbevétel esökkenéshez vezethet.

A részletfizetés engedélyezése körében hozott alperesi döntéssel szemben kiemelte, hogy a pénzügyi helyzete alapján mindenképpen indokolt lett volna alacsonyabb összegű törlesztőrészletek meghatározása. Az 500.000.-Ft-os havi törlesztőrészletet nem tudta teljesíteni, mert egyrészt a hitelét finanszírozó bank felé folyamatos törlesztési kötelezettsége van, és a bank benyújtotta a .-Ft-os inkasszót a felperes számlájával szemben, valamint az alperes 2014. január 31-én a NAV-on keresztül 2.500.000.-Ft-os inkasszót terjesztett elő, amelyhez a NAV a saját kb. .-Ft-os követelésére vonatkozó azonnali beszedési megbízást is benyújtotta a felperes bankszámláival szemben. Ez az .-Ft feletti inkasszó havi teljes árbevételének felel meg, és gyakorlatilag a társaság 2014. februárjára fizetéseképtelenné vált. Mindezek alapján a felperes a kereseti kérelmében az alperes határozatának megváltoztatását kérte egyrészt a bírság mértékének csökkentése, másrészt alacsonyabb havi részletfizetés engedélyezése iránt.

Az alperes érdemi ellenkérelmében a felperes keresetének elutasítását kérte, perköltség igénye mellett. Fenntartotta a határozatában foglaltakat mind a jogsértés megállapítása, mind a bírság kiszabása és a részletfizetés engedélyezése körében hozott döntés tekintetében. Elsődlegesen a bírság összezszerősége kapcsán kiemelte, hogy amennyiben a felperes által hivatkozott igen magas személyes információs költségeket is figyelembe vette volna, akkor az a bírság közleménye alapján magasabb összegű bírság kiszabását indokolta volna. Rögzítette, hogy az álláspontja szerint a bírság mértékét megfelelően indokolta, hiszen súlyos jogsértés történt, különösen a gyógyhatásra illetve az egészségre gyakorolt hatásra vonatkozó valótlan állítások kapcsán. Rögzítette, hogy álláspontja szerint megfelelően mérlegelte a súlyosító körülményeket, és a felperes javára szóló enyhítő körülményt is. A Tpv. 78. §-ban foglaltak alapján előadta, hogy a felperes által rendelkezésre bocsátott 2012. évi adatok szerinti közel 100.000.000.-Ft-os árbevétel összeghez képest, annak 10%-ában kiszabható 10.000.000.-Ft-os bírságmaximumhoz viszonyítottn a 3.000.000.-Ft-os bírság nem tekinthető magas összegűnek.

A felperesnek a részletfizetés engedélyezés körében hozott alperesi döntésre vonatkozó kereseti kérelme kapcsán pedig előadta, hogy az okafogyottá vált a felperes által a per tárgyalásán előadottak szerint, hiszen a bírságot teljes mértékben végrehajtották. Megjegyezte azonban, hogy a felperes által előadottak szerint a felperesnek már fennálló hiteltartozása és NAV tartozása is volt a bírság tartozást megelőzően, így a bírság végrehajtása és a felperes fizetéseképtelenné válása között nem áll fenn okozati összefüggés. A bírság és a bírság törlesztőrészletének nagysága tehát önmagában ezt nem befolyásolta, hanem mindezen tartozások miatt összességében következett be a felperes nehéz pénzügyi helyzete.

A bíróság megállapította, hogy a **felperes keresete nem alapos a következők szerint.**

A bíróság elsődlegesen kiemeli, hogy a közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránti perben azt vizsgálja, hogy az alperes határozata eljárási és anyagi jogi szempontból jogszerű-e. A bírósági felülvizsgálat alapját a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 324. § (2) bekezdés a) pontja jelenti. A bíróságnak a perben figyelemmel kell lennie a kereseti kérelem és az ellenkérelem kereteire, ugyanis a Pp. 215. §-a alapján a kereseti kérelem és ellenkérelem korlátai között hozhat ítéletet.

A 1/2011. (V. 9.) KK vélemény szerint a fél a közigazgatási szerv határozatának felülvizsgálatát jogszabálysértésre hivatkozva kérheti; keresetében anyagi és eljárási jogszabálysértésre hivatkozhat, és arra is, hogy a határozat meghozatalakor az alkalmazott jogszabályt tévesen értelmezték. Bírósági felülvizsgálatra a Pp. 324. § (2) bekezdés szerinti közigazgatási határozat esetében kerülhet sor. Ezekben a perekben a bíróság elsősorban azt vizsgálja: a határozat megfelel-e az anyagi jogszabályoknak. Önmagában eljárási jogszabálysértés miatt csak akkor van helye hatályon kívül helyezésnek, ha az eljárási jogszabálysértés a döntés érdemére is kihatott. Ugyanakkor a közigazgatási ügy tárgyával közvetlen összefüggésben nem lévő eljárási szabálysértés is kihat az ügy érdemére. Azt, hogy az eljárási szabálysértések az ügy érdemére kihatottak, a felperesnek kell állítania, és megfelelő módon bizonyítania, továbbá azt az eljáró bíróság a per egyéb adatai alapján értékeli és mérlegeli.

A bíróság kiemeli, hogy mind a bírság tekintetében, mind pedig a részletfizetés engedélyezése körében hozott alperesi döntés mérlegelési jogkörben hozott döntésnek minősül, amelyek jogszerűsége a Pp. 339./B §-nak körében ítéltető meg.

A Pp. 339 B. §-a alapján mérlegelési jogkörben hozott közigazgatási határozat akkor tekintendő jogszerűnek, ha a közigazgatási szerv a tényállást kellő mértékben feltárta, az eljárási szabályokat betartotta, a mérlegelés szempontjai megállapíthatóak, és a határozat indokolásából a bizonyítékok mérlegelésének okszerűsége kitűnik.

Az idézett rendelkezés alapján megállapítható, hogy amennyiben a közigazgatási határozat tartalmazza a mérlegelési szempontokat, azokat megfelelően feltárt tényállás alapján szerepelteti és a határozatból a mérlegelés okszerűsége kitűnik, akkor a mérlegeléssel hozott döntés jogszerű.

A jelen esetben az alperes helytállóan minősítette súlyos jogsértésnek a felperes kommunikációiban közzétett valótlan állításokat. A Tpv., az Fttv. rendelkezései, valamint az azok alapján kialakult gyakorlat a jogsértés megtörténte szempontjából nem tekinti relevánsnak, hogy a kommunikációt közzétévő szándékos magatartása megállapítható-e vagy ténylegesen a közzététel megtévesztette-e a fogyasztókat. A jogsértés már megvalósul azáltal, hogy az adott állítás a fogyasztó megtévesztésére alkalmas. Az Fttv. szerint pedig különösen a gyógyhatásra vonatkozó állítás súlyos, az Fttv. mellékletének 17. pontja szerinti „feketelistás”. Emellett az a kereskedelmi gyakorlat megtévesztő, amely az Fttv. 6. §-nak (1) bekezdés b. pontja alapján arra is alkalmas, hogy az üzleti döntést torzítsa. Az alperes - felperes által sem vitatott- megállapítása szerint e körbe tartozott a felperes kommunikációjából az egészségre vonatkozó, a sportteljesítmény fokozására vonatkozó hatás állítás és a kedvezményes árral kapcsolatos állítás is. Mindezek alapján a bíróság megállapította, hogy a felperes megfelelően és indokoltan szerepeltette súlyosító körülményként azt, hogy az állításokkal érintett termékek az egészség megőrzésével, helyreállításával kapcsolatos bizalmi jellegű áruk, és a kommunikációval megcélzott fogyasztói kör részben fokozottan kiszolgáltatott, figyelemmel arra, hogy egészségügyi problémákkal küzdő és az áruvásárlásra vonatkozó döntési folyamatban az ilyen típusú kommunikációkra érzékenyebb, ezáltal sérülékenyebb fogyasztókról van szó. Ezeket a bírságolási tényezőket a felperes nem tudta alappal támadni, mivel az előzőekben hivatkozottak szerint a jogsértés megállapítása és így a jogsértés jogkövetkezményének meghatározása kapcsán sem bír az relevanciával, hogy milyen szakmai anyagok vagy fogyasztói tapasztalatok alapján fogalmazták meg a kommunikációt, hiszen az állítások valótlanoknak bizonyultak. Annak sincs jelentősége, hogy zárt fogyasztói körben történt a kommunikáció, hiszen nem zárható ki az a lehetőség sem, hogy e körön kívül is eljuthat az információ más fogyasztókhhoz, különös figyelemmel a honlapon történő kommunikációra. A további súlyosító körülményeket sem tudta megalapozottan támadni a felperes, hiszen a kommunikációját valóban hosszabb időn keresztül, huzamosabb időszakon keresztül gyakorolta, kizárólag a jogsértő kommunikációra épült a kereskedelmi gyakorlata és a kommunikáció közzététele kapcsán a kellő körültekintést teljességgel elmulasztotta. Az alperes továbbá az enyhítő körülményt is megfelelő módon értékelte a határozatában. A felperes által előadott indok tehát, amely a jogsértés súlyához képest a bírságot eltúlzottnak minősítette nem állt meg.

A Tpv. 78. § (1) bekezdése szerint az eljáró versenytanács bírságot szabhat ki azzal szemben, aki e törvény rendelkezéseit megsérti. A bírság összege legfeljebb a vállalkozás, illetve annak - a határozatban azonosított - vállalkozáscsoportnak a jogsértést megállapító határozat meghozatalát megelőző üzleti évben elért nettó árbevételének tíz százaléka lehet, amelynek a bírsággal sújtott vállalkozás a tagja.

A Tpv. 78. § (3) bekezdése szerint a bírság összegét az eset összes körülményeire - így különösen a jogsérelem súlyára, a jogsértő állapot időtartamára, a jogsértéssel elért előnyre, a jogsértő felek piaci helyzetére, a magatartás felróhatóságára, az eljárást segítő együttműködő magatartására, a törvénybe ütköző magatartás ismételt tanúsítására - tekintettel kell meghatározni. A jogsérelem súlyát különösen a gazdasági verseny veszélyeztetettségének foka, a fogyasztók, üzletfelek érdekei sérelmének köre, kiterjedtsége alapozhatja meg.

A bírság a Tpv. 78. § (1) bekezdésében foglalt bírságmaximum alatt maradt, annak kevesebb mint egyharmadát tette ki és az alperes megfelelően állította, hogy a felperes 2012. évi árbevételének 10%-át kell alapul venni a bírságmaximum számításakor. Ebből következően nem helytálló a

felperesnek az a hivatkozása, hogy a 3.000.000.-Ft a 2012. évi adózás utáni eredményéhez képest eltúlzott, hiszen a jogszabály kötelezővé teszi az alperes számára, hogy a bíróság keretösszegének figyelembevételénél az árbevétel adatokból induljon ki. Emellett az alperes megjelenítette a határozatában a 1/2007. számú bírságközleményében foglaltaknak megfelelően a felperesi kommunikáció költségeit és helyesen hivatkozott az érdemi ellenkérelmében arra, hogy amennyiben a további költségeket a felperes által hivatkozott személyes információátadás költségeit - figyelembe vette volna, az a felperesre nézve hátrányosabb lett volna és a bíróság magasabb összegének megállapítását vonta maga után. A bíróság tehát mindezek alapján megállapította, hogy az alperes által alkalmazott bírság megfelelt mind a Tptv. 78. § (1) és (3) bekezdésében foglaltaknak, mind a Pp. 339/B §-ban foglaltaknak.

A bíróság ezt követően a részletfizetés engedélyezése körében hozott alperesi döntés jogszerűségét vizsgálta. Kiemeli a bíróság, hogy a Pp. 339/A §-a szerint a közigazgatási határozatot a határozathozatalakor fennállott tények és akkor hatályos jogszabályok alapján kell felülvizsgálni. Ebből következően a bíróságnak arra kellett figyelemmel lennie elsődlegesen, hogy az alperes a határozat meghozatalakor a részletfizetés engedélyezése kapcsán a törlesztőrészek nagysága tekintetében a felperes által akkor rendelkezésre bocsátott adatoknak megfelelően hozott-e döntést. A bíróság megállapította, hogy az alperes e körben is helytállóan jelentette meg a mérlegelés szempontjait, figyelembe vette azt, hogy a felperes pénzügyi nehézségekre hivatkozott és azt is helyesen mérlegelte, hogy további adatokkal a gazdálkodásának jövőbeli alakulását nem tárta a felperes az alperes elé. Ezen körülmények figyelembevételével az alperes helytálló döntést hozott, amikor a 3.000.000.-Ft-os bírság megfizetését 6 havi részletben, havi 500.000.-Ft-os törlesztőrészlet meghatározásával engedélyezte.

A bíróság rámutat arra, hogy a felperes által a per tárgyalásán előadottak az a határozathozatalt követően beállott pénzügyi helyzetre és a felperes által állított fizetéseképtelenségére vonatkoznak, amelyre az alperes nem lehetett figyelemmel a határozathozatalakor. Mivel a bíróság a határozat hozatalakor fennállott helyzetet és tényeket vizsgálja, ezért az utóbb előterjesztett adatok értékelésére a bíróságnak nincs jogszerű lehetősége. Megjegyzi a bíróság, hogy ezek a körülmények az alperesi határozat végrehajtásának felfüggesztése körében lettek volna vizsgálhatók, amennyiben a keresetlevél tartalmazott volna ilyen irányú kérelmet. Még a végrehajtás felfüggesztésének elrendelése sem jelentette volna azonban azt, hogy az alperes ne hozott volna jogszerű döntést a részletfizetés engedélyezése körében. A bíróság rögzíti, hogy a 6 havi részletfizetés a havi 500.000.-Ft-os részletekkel reális és tervezhető teljesítést tett lehetővé. A felperes által ajánlott 60 havi részletfizetés viszont már az alperes érdekének sérelmével járt volna (ezen hosszú idő alatt bekövetkezhetett volna a felperes más kötelezettségekből fakadó olyan kedvezőtlen pénzügyi helyzete, hogy a törlesztőrészek túlnyomó többségét nem tudta volna teljesíteni) és közvetve a jogsértés jogkövetkezményének - jogsértés megállapításához közeli - végrehajtásához fűződő közérdeket sértette volna.

A bíróság megjegyzi, hogy a felperes által a per tárgyalásán hivatkozott fizetéseképtelensége nem önmagában a bírság összegével és annak végrehajtásával függ össze, hanem azzal, hogy a felperesnek a bírság kiszabását megelőzően is fennálló hiteltartozása és a NAV felé fennálló köztartozása volt, tehát a pénzügyi helyzetét ezek érintették súlyosan és az csak ezen tartozások következménye, hogy a bírságra vonatkozó inkasszó mellett a NAV a saját követelésére vonatkozó inkasszót együttesen nyújtotta be a felperes bankszámláival szemben. A bíróság azonban továbbra is visszaüt arra, hogy a bírság összege illetve a meghatározott törlesztőrészek nagysága tekintetében hozott döntés jogszerűségére a határozathozatal után bekövetkezett körülmények nincsenek kihatással. A bíróság végül az alperessel egyezően rögzíti, hogy a bírság összegének teljes mértékben történő, inkasszó útján való behajtása a törlesztőrészek nagyságának utóbb történő megváltoztatása iránti kérelmet okafogyottá teszi.

Mindezek alapján a bíróság a felperes keresetét a Pp. 339. § (1) bekezdése alapján elutasította.

A peresztés felperes a Pp. 78. § (1)-(2) bekezdése alapján köteles megfizetni az alperes perben felmerült költségének (jogtanácsosi munkadíj) összegét. A jogtanácsost a perben a Pp.67. §-a alapján az ügyvéd jogállása illeti meg. A bíróság - külön jogszabályi rendelkezés hiányában - a jogtanácsos munkadíját a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet alapján, annak 3. § (3) bekezdése szerint állapította meg. A munkadíj

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság
12.K.33.944/2013/3.

összegének megállapításakor abból indult ki, hogy az alperes tevékenysége az ellenkérelem elkészítésére, valamint a perben az egy érdemi tárgyaláson történt képviseletre korlátozódott.

A tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt kereseti illeték viselésére a felperes a költségmentesség alkalmazásáról szóló 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján köteles, amely kereseti illeték összegét a bíróság az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 43. § (3) bekezdése alapján állapította meg, tételes illetékként.

Az ítélet elleni fellebbezési jogot a Pp. 340. § (2) bekezdése biztosítja.

Budapest, 2014. év február 28.

Ságiné dr. Márkus Anett s.k.
bíró